

Reisen, kunne forbre Beredningen efter det hele Beløb af deres Løn, hvilket vilde være ubilligt mod Skipperen. De ophlysende Ord, jeg i den Henseende har tilladt mig at foreslaae, kunne derfor ikke være til Skade, men kun til Gavn. Dette Forslag hører dog ikke til dem, paa hvilke jeg lægger megen Vægt, naaget jeg nok troer, at det vilde være rigtigst at vedtage det. Jeg haaber ogsaa, at Ungen vil have Noget at indvende derimod, og at det altsaa vil gaae igjennem. — Mit næste Forslag under Nr. 45 gaaer ud paa det Samme som Forslaget under Nr. 46, der er stillet af 8 Medlemmer, hvoriblandt jeg er, og det angaaer Godtgjørelse for Overliggedage. Jeg har principalt ønsket, at denne Bestemmelse søiedes til § 27, men jeg har dog ogsaa kunnet slutte mig til de Medlemmer, som ønskede, at den skulde henføres til § 28, og det er mig derfor aldeles ligegyldigt, hvilket af de to Forslag der vedtages, naar det blot bliver Tilfælde med et af dem. — Der er en Paragraph i den norske Lov, som jeg har ønsket at faae indbragt i denne, og som findes i Forslaget under Nr. 47. Dette Forslag lyder saaledes: „Bliver Skibet saa længe paa Reisen, at Nogen, der antages for mindre end Matros, vinder saadan Førlighed og Dygtighed, at han kan udrette den sværere og vanskeligere Tjeneste, skal han forhøies derefter“, og dertil slutter sig det Underændringsforslag, som gaaer ud paa, at der i sidste Linie, istedetfor „han“ sættes „hans Hvre“. Dette er een af de mange Skrivfeil, jeg har begaaet, som dog let kunne rettes, og som derfor forhaabentlig ikke ville lægge Hindringer iveien for en smuk Stil i Lovforslaget. Naar Skibet gaaer ud herfra, og Mandstabet er forpligtet til at blive to Uar ombord, ville mange unge Mennekter, der i en Alder af 16 til 17 Uar tage med herhjemme fra, imidlertid voxe ud i legemlige Kræfter og vinde saamegen Sømandsdhygtighed, at de kunne udføre den samme Tjeneste som en halv eller fuldbefaren Matros, af hvilken Grund jeg anseer det for at være nødvendigt for deres Tarr, at de have Noget at holde sig til, hvorefter de kunne forbre Forhøielse i deres Hvre. I det Forslag, som jeg har stillet under Nr. 38, men som jeg har frasølet, stod der blandt Betingelserne for Forhryngscontracten, at der i denne

skal præciseres de forskjellige Omstændigheder og Enkeltheder, hvorom Mandstabet og Skipperen maatte kunne blive enige, og der var da ogsaa nævnt Besætningens Antal, med Angivelse af, hvormange Styrmand og hvormange Matroser den skulde bestaae af. Det er netop i den Retning, at det foreliggende Forslag gaaer. Det kan nemlig tænkes, at en Skipper gaaer ud med et vist Antal fuldt- og halvbefarne Matroser, saaledes at han ikke vil have flere med paa Reisen, og med saa og saa mange Dreng. Staaer dette iforveien i Betingelserne, vil den omtalte Fordring ikke kunne gøres gjældende af Mandstabet, men er det ikke Tilfældet, og ere i det Hele taget ingen Betingelser opstillede, er det en naturlig Ret, at den Mand, som opfylder en større Pligt, ogsaa skal have en større Betaling. — Forslaget under Nr. 49 indeholder ogsaa en Bestemmelse, som jeg har laant fra den norske Lov, nemlig dens § 37, og det gaaer ud paa nærmere at bestemme, hvilken Fortrinsret Skibsfolket skal have for sin Hvre. Det er ikke taget ordret ud af den nævnte Lov, men Meningen er aldeles den samme. I den norske Lov er det bestemt, at Paatale skal stee inden 2 Maaneders Forløb; men her har jeg meent, at 6 Uger var tilstrækkeligt, hvilket jeg hos mig selv har begrundet derved, at Afstandene i vort Land ikke ere saa store som i Norge, naar der maastee skal skrives og staffles Oplysninger fra forskjellige Steder, hvilket kunde forsinke Paatalen. Forslaget omtaler, at Mandstabet for sin Hvre skal have Fortrinsret i Skib og Fragt og begge Forsikringsbeløb næstefter Lods og Bjergeløn. Dette er maastee en mindre smuk Stil; der burde sagtens staae „næstefter Lods og Bjergeløn“, eller „næstefter Lods og Bjergeløn“. Det vilde da maastee falde mere i deres Smag, som lægge Vægt paa det Slags skjønne Sager, men jeg er meget villig til, hvis Forslaget bliver vedtaget, at gjøre den i saa Henseende fornødne Forandring deri til tredie Behandling. I den norske Lov staaer der fremdeles, at Skibsfolket har den samme Ret i Nøderens Faltsom Thendet, og dette har jeg ogsaa indført her, idet jeg dog har tilføiet, hvad der ikke staaer i den norske Lov: „dog efter Hustruendet“, thi